

ленз, поразз, и сабори онова древо, и го искърти отз корените мѹ, вѣрховете мѹ наведе на землата, и мѹ паднатз листите, довърша мѹ са и сѣнката, изсѣхвatz мѹ стеблата, найпослѣ са насича на цѣпеницы, и става онова велико древо на пепель: сирѣчь когато дойде смъртьта, за коато не са надѣе оный сѣтный челоуѣкъ и като мѹ отрягни немилостико дѹшата, што была твѣрде залѹвена за тоа свѣтъ, и коато была толко силно прилѣпена къ тоа животъ, и го фѣрли къ единъ теменъ гробъ, тогава гдѣ неговата велика гордость; гдѣ неговото велико тѣславіе; притворилоса сичкото къ страхъ и трапетъ. **Ѣ** каква е немѹ тѣгава нѣжда! каква е болѣсть, какѣвъ страхъ! воистинѹ на таки челоуѣци е много страшна смъртьта! а на оныа, които мислатъ, чишатъ да умрѣть и са приготватъ съ добри работы, и са разплитатъ отъ тѣхъ свѣтовныте вѣрзалки, и чакатъ Божіята волѣ, Божіята милость, тѣмъ не е страшна смъртьта, нека дойде, они са не боатъ яко отъ нея, шоше дръго да имъ стори; освѣнь да имъ затвори очи, за да не гледатъ вече мѣрските сѣеты, и да не плачатъ свѣтовныте бѣды, и ще да ги дигне отъ тоа плачевный юдоль, отъ тоа лъжовный свѣтъ, отъ тоа малокременный животъ, и ще да ги постави къ Авраамовата пазва. Таа смърть воистинѹ не е страшна, та е сладчайша, та е единъ сѣнь упокоеніе, та е едно благополѹчнѣйше пѹтешествіе отъ тоа плачевный животъ къ Царство небесное.

Смъртьта не е страшна сама по себе, (отъ само себе си), но страшна е на оныа челоуѣцы, които не са готови да ѿ посрешнатъ, и които не мыслатъ никога за смърть: А на готовыте е сѣнь сладкъ и чѣстенъ. Праведните и богоугодните челоуѣцы са чакали смъртьта, като некая веселба. Пророкъ